

Columbia

Tidning för Columbia-konferensen.

Årg. VI.

ROCK ISLAND, ILL. och Bellingham, Wash., Juni 1905.

No. 6.

Pingstljor.

Öfver pingsten såväl som julen hvilar en egendomlig tjusning. Vi hafva de djupaste barndomsintrycken från dessa båda högtider. Och likväl gladda vi oss i båda fallen mest öfver det kostliga skalet, medan kärnan förblef mer eller mindre dold för oss. In i det kära hemmet, i det treffliga rummet dref julen — ut i skog och mark, upp på bergshöjderna lockade pingsten. Intet rum tycktes oss stort nog för denna högtid. Och frågade vi, hvad som menades med Anden, hvad som skett på denna dag, så fingo vi vanligen oklara och undvikande svar samt hänvisades till framtiden. Men har den kommit till alla? Det synes mig, att den hade rätt, som jämförde kyrkans högtider med strömmen, hvilken profeten såg utgå från templet: stilla och oansenlig var den först och nådde honom blott till fotknölnarna, sedan till knäna, längre ut till höfterna, och slutligen blef den så djup, att han ej längre fann någon botten däri utan måste simma. Så är det med vår vandring från jul till pingst, och därför är det som pingsten, huru tilltalande den ock är med sin vår och sol, blir den minst förstådda af alla våra högtider. Men detta ligger i dess egen natur: den är upphöjd öfver den mänskliga uppfattningens ståndpunkt. Väl är julens hemlighet djup — Gud uppenbar i köttet — men där är dock ett barn i krubban, och vi hafva själfva varit barn; på korset hänger en man i ångest och smärta, och äfven vi förstå i någon mån hvad kors och lidande vilja säga. Under påsken möter den uppståndne de sina i synbar gestalt, han hälsar Maria Magdalena, bryter brödet med lärjungarna i Emmaus, visar Tomas märkena efter såren; huru han än kommer och går, fastän hans lekamen nu är förklarad, han har dock allttjämt en kroppslig gestalt. Men vid pingsten finnes intet sådant, då är allt osynligt, ty äfven uppenbarelsens yttre form på den

första pingstdagen är endast högtidsprydnad, men icke själfva saken. Den som talar om pingsten, om inre erfarenheter och rörelser genom Guds Ande, skall knappt behöfva sakna hånet: "De äro druckna af sött vin" eller i bästa fall den betänksamma frågan: "Hvad månede detta vara?"

Hvad vore dock jul och påsk utan pingst? Kan någon kalla Jesus en *Herre*, utan genom den Helige Ande? Förblifva icke Jesu födelse, död och uppståndelse därskap eller blott ett yttre skal för den, som icke har hans Ande? Utan den Helige Ande gifves ingen kyrka, ingen församling. Hvem skall kalla, upplysa, helga och bevara om icke den Helige Ande? Sin *egen* födelsedag förstär församlingen minst att fira; det närmaste är det för henne aflägsnaste. Det är betecknande hvad någon en gång sade till mig efter en pingstpredikan: "Det var riktigt godt att en gång få höra något om den Helige Ande, hittills har jag verkligen så litet hört talas om honom." Det var just, som om jag hört de forna lärjungarnas i Efesus svar på Pauli fråga: "Vi hafva icke ens hört, om någon Helig Ande är till."

Men kommer ej detta an på predikanterna och predikningarna? Visserligen, aldrig känner en predikant sin fattigdom djupare än vid pingsten. Allt, hvad man har att säga "öfver" texten står under den. Förslår det än vid julen, vid påsk och himmelfärdsdagen — hur går det väl vid pingsten? Hvem suekar ej då: "Ack, att du ville låta himmelen remna och fore hit ned." Hvem skulle ej bedja om blott en enda liten eldstunga för sig och sin församling? Och ändå kan icke predikan utträtta allt. Finnes det någon högtid, då man måste hafva någonting med sig för att kunna föra något hem, så är det pingst. Blott till den som älskar Jesus och håller hans ord vilja Fadern och Sonen komma i Anden och taga sin boning.

* * *

Det finnes en djup förbindelse mellan nådens år och naturens. Är naturen i allmänhet en Guds prästinna, hvars dunkla, aningsfulla skrift måste tydas genom hans ord, och är allt det förgängliga blott en sinnebild, så träder det oss i synnerhet i högtiderna med kraft till mötes, hurusom naturen är en profetissa om Guds nåd. Julen med sitt mörker, då jorden ånyo träder närmare solen, predikar öfver texten hos Esaias: "Det folk, som vandrar i mörkret, skall se ett stort ljus. Öfver dem, som bo i mörka skuggors land skall ett ljus skina." Oansenligt, förborgadt bryter ljuset sig fram såsom skenet från det mörka stallet i Betlehem strömmade ut öfver hela världen. Påsken inträffar samtidigt med lifvets uppvaknande; invigdt genom stormens klockringning, bryter naturens nyuppståndna lif fram ur vinterns is och snö. Men lifvet är starkare än döden, våren mäktigare än vinterns bojor. Ännu har ej det fulla lifvet inträdt, blommorna bäfva för köld och frost, till och med solskenet har ännu någonting kyligt. Så är det också med påsken i helgedomen. Lidandets stormvind går öfver Jesus och hans lärjungar, han bryter Herren i döden, han faller deras svaga tros blomster till marken i utesäglig sorg och ångslan. Men lifvet kämpar sig fram ur döden, grafven kan ej kvarhålla den lefvande. Äfven vännerna våga sig bäfvande fram, fulla af oro att ännu en gång träffas af kölden. Den himmelske örtagårdsmästaren måste hålla sin skyddande hand öfver dessa bäfvande knoppar. Huru mycken sol hans uppenbarelsen än hafva i sig, är det dock tillika hos dem någonting majestätiskt, onalkbart. "Rör icke vid mig" gäller ej blott för Maria Magdalena. Det närmar sig till den konungsliga förklaringen: "Mig är gifven all makt i himmelen och på jorden", hvarpå följer lärjungarnas hyllning: "De tillbådo honom." Hvilken sällhet den uppståndne än

för med sig, är där ändå någonting hos honom, som håller på afstånd.

* * *

Så kommer pingst — och där ute i naturen förnimmas vårens jublande röster, som ej längre förmå att vara tysta, undret är för stort. Milde vindar fläktas omkring oss, fågeln sjunger på kvist, ängen är smyckad i sin skrud, det sista trädet har iklädt sig sommardräkten — se, *allting* har blifvit nytt. Det som blef sådt och grodde i tysthet under smärta, det framstår i kraft vid pingst, Herrens närhet har blifvit ett kvarboende, skilsmässan från dem ett förblifvande i dem. Ljuset, som omgäfvit dem, har förvandlats till eldslågor, lysande på deras hufvud, värmande deras hjärtan, väckande vittnesbörd och sång på läpparna. De mångfaldigaste gåfvor uppenbara sig i den ena stora gåfvan; Herrens församling står där såsom en Guds örtagård med palmer och vattukällor; ånyo vandrar Herren i salig gemenskap med de frälsta människorna, såsom i paradiset, när dagen svalkad. Allting har blifvit nytt. Det är pingst, fullhetens högtid; en kärlekens värtid för helgade människor, hvilka voro ett hjärta och en själ, hade alla sina ägodelar gemensamt och prisade och lofvade Gud med psalmer och lofsånger. Pingst — en tid för uppfyllelsen af det gudomliga löftet, den brinnande bönen, den längtansfulla förbitan.

Guds ords rätta bruk.

Joh. 5: 24.

Ingenting kan vara af större vikt för människan än ett rätt bruk af Guds ord, ty någon större makt finnes icke, som människan har tillträdde till. Ordet representerar den allsmäktige Gudens närvaro, hans vishet, godhet, rättfärdighet och allmakt. Guds Son är det personliga ordet. Genom ordet är världen skapad. Den uppehålls och styres genom ordet. Domen är endast ordets tillämpning på människan och skapelsen.

Kristus befallde sina lärjungar att predika hans evangelium för hela skapelsen. Detta evangelium är Guds ord om Kristus och hans verk. Härom säger aposteln Paulus: Predika ordet, håll på i tid och i otid, straffa, truga och förmana. Denna predikan har omskapet människovärlden. Den har visat sig vara den största makten att behärska och för-

ädla den mänskliga karaktären, mäktigare än eld och svärd.

Vi höra ofta att personer kalla människors ord och tankar Guds ord. Väl talar Gud genom sina vittnen, som äro sändebud i Kristi ställe. Kristus har sagt: "Den eder hörer, han hör mig." Men det enda fullt tillförlitliga ordet är det, som den Helige Ande inspirerat, och som på Guds befallning blifvit skrivet. Om detta ord har han sagt, att intet får tilläggas och intet tagas ifrån. Det mänskliga ordet är ett mindre direkt ord än bibelordet äfven hos de trogna, Guds sändebud. Deras ord likna i viss mån den samaritiska kvinans ord till samariterna. Det är den enskildas ord representerande Guds församling. Det heter: "Vi veta." "Det vi hafva sett och med våra händer handterat, förkunna vi eder."

Predikningar, katekes och uppbyggelseböcker skola tjäna till att föra själarna in i Guds ord, hjälpa dem att bruka ordet rätt. Brukas nu ordet rätt, så väcker det människan till omsorg om själens frälsning, och till tro på Jesus Kristus. Människan, som rätt brukar ordet, blir omskapad, helgad och bevarad i Guds nåd. Därefter kan man bedöma den enskildes rätta bruk af Guds ord, likaväl som församlingens.

Ordet är gifvet för såväl ett offentligt och samfundsmässigt bruk, som ett enskildt och personligt. Vi kunna icke umbära någotdera. De, som förakta församlingen och den offentliga gudstjänsten under förbärande af att de hafva nog med det enskilda, personliga bruket, bedraga sig själfva. De äro inga rätta kristna, eller inga hälsosamma själar. Gud har grundat församlingen såsom ett andligt hem och han har gifvit sina särskilda stora löften åt församlingens möten och gudstjänster.

Men hvarje själ måste stå enskildt och personligt inför sin Gud och måste således bruka hans ord såsom enskild person. Olyckligt det folk, som ej brukar ordet annorlunda än såsom offentlig andakt, men lycklig den församling, där hvarje familj och hvarje enskild person brukar ordet i hemmet, i samband med det offentliga och församlingsmässiga. Ordet är det levande vattuet som renar och vederkveckar den andliga människan. Hvilken nåd, därför,

att få bruka ordet och genom detta få hafva umgänge med Gud!

Ordet är en domare öfver hjärtats tankar. Det är den stora lifsboken, enligt hvilken Gud dömer människan. Hvarje själ skall dömas. Men domen pågår redan nu. Den yttersta domen är blott afslutningen på den domsverksamhet, som har pågått under årtusenden. Hvarje gudstjänst inom församlingen är en domshandling, som har sin evighetsbetydelse. Redan nu kunna vi således få vår dom till lif och salighet, blott vi rätt bruka ordet. De, som förakta eller missbruka det hafva redan sin dödsdom och denna stadfästes på yttersta dagen, om människan ej i tiden omvändes till Guds ords rätta bruk. B. S. N.

Barnens kristliga fostran.

U. RONNQUIST.

Barnens fostran är ju ett problem, angående hvilket ingen kan vara liknöjd, såvida han i någon mån ömmar för samhällets väl. På olika sätt har man såväl i teorien som i praktiken sökt att lösa detta problem. Så har man bland vissa folk betraktat barnen såsom tillhörande staten i första hand. Följaktligen hafva barnen fostrats på statens bekostnad i statens institutioner. Hos andra nationer har man däremot betraktat barnen så uteshutande tillhöra individer (föräldrar eller målsmän), att staten föga eller intet gjort för barnens fostran. En tredje, mera tillfredsställande praxis är numera rådande i de flesta kulturländer. Barnen betraktas i första hand såsom föräldrarnas individuella tillhörighet, hvarför ansvaret för barnens fostran faller väsentligast på föräldrarna. Staten är dock icke helt fritagen från något ansvar i detta hänseende. Den har därför upprättat publikskolor samt stiftat lagar rörande barnens fostran. Man har nämligen infört det s. k. tvångssystemet; d. v. s. alla barn måste bevista publikskolan vissa tider, såvida oundvikliga hinder icke förefinnas.

Hvad vi nu hafva sagt, gäller endast barnens allmänna fostran. Enligt den kristna teologiens åskådning är människan en ande-kroppslig varsel. Hon behöfver således en dubbel fostran. Hennes andliga förmågheter behöfva utvecklas så väl som hennes naturanlag (rent anima-

liska förmögenheter). I en del länder har detta visserligen inbegripits i den allmänna fostran, men i de länder, där stat och kyrka äro skilda, är barnens andliga fostran lämnad uteslutande åt individer och kyrkosamfund. Bland oss kristna är ju barnens andliga fostran identisk med barnens kristliga fostran. För oss lutheraner är denna del af barnens fostran den viktigaste och är, hvad som mest bekymrar hvarje sanna samfundsvän. Vi hafva därför valt såsom ämne: *Barnens kristliga fostran.*

Med barnens kristliga fostran förstås den andliga utvecklingen, som är nödvändig för det sanna medlemskapet i Kristi nåderike på jorden, d. ä. i Kristi kyrka och församling. Uppdraget till verksamhet för befrämjandet af denna andliga utveckling gaf Herren oss; då han sade: "Mig är gifven all makt" etc. Om barndopet få vi vid detta tillfälle ej tid att tala. Vi vilja enligt vårt ämne rikta uppmärksamheten på den kristliga fostran. Nödvändigheten af barnens kristliga fostran framstår klart af det redan anförda, hvarför vi vilja betrakta det praktiska utförfandet däraf. Ämnet är likväl så vidtomfattande, att vi icke gärna hinna vid detta samtal betrakta barnens kristliga fostran i alla detaljer, såsom den ter sig i hela den kristliga världen, utan måste vi för det praktiska resultatets skull åtnöja oss med att se det hufvudsakligen, såsom det ter sig inom vår egen synod.

Att grunden till barnens kristliga fostran måste läggas i hemmet, medan barnen äro mycket små, det tyckes nästan säga sig själfvt. Modern bör alltid vara mån om att berätta för de små om Gud och hans kärlek. Hon bör tidigt lära barnen att bedja morgon- och aftonböner samt bordsböner. Först och sist är det dock nödvändigt, att föräldrarna själfva öfva husandakt samt i ord och vandel bevisa, att de tro, hvad de lära barnen. Erfarenheten visar dock, att detta till stor del försummas, och likväl synes man önska, att barnen skola blifva snälla, dygdiga och gudfruktiga. I rent timligt hänseende tyckes man ha lärt sig att inse, att där man ingenting sår, får man ingenting skörda, samt att sådant utsädet är, så blir också skörden. Detta är nämligen sant under normala förhållanden. När det gäller bar-

nens kristliga fostran, vill man ofta, upphämta, där man intet sådde, eller ock skörda hvete, där man sådde ogräs. Barnen borde regelbundet följa sina föräldrar till kyrkan vid de offentliga gudstjänsterna, hvar de alltid borde hafva plats tillsammans med föräldrarna och icke tillåtas att sitta för sig själfva i stora grupper.

Ganska tidigt böra barnen börja att bevista söndagsskolan, hvilken för vår kyrkliga verksamhet är af så stor betydelse. Här möter oss det svårösta problemet: Huru skall söndagsskolan blifva till största möjliga nytta? Det är ofta svårt att få lärare, och de, som äro tillgängliga, sakna i många fall erfarenhet och anlag därtill; barnen bevista skolan oregelbundet och lära sina läxor dåligt; och, hvad som är värst af allt, disciplinen är i många fall ytterst dålig. Stundom torde ock medel saknas för böckers och tidningars anskaffande. Detta är dock sällan förhållandet. Att lärarna sakna erfarenhet och anlag för undervisning, är dock ej så menligt för barnens kristliga fostran, som dålig disciplin. Först af allt måste man ha en bestämd tid för skolans början och slut. Om skolan börjas på obestämd tid, blir det alltid så, att en del komma för tidigt och andra för sent. Jag har ofta hört den invändningen framhållas, rörande såväl söndagsskolor som andra offentliga möten: "Det lönar sig icke att börja, innan de flesta ha kommit." Aek, hvilken usel ursäkt för oordningen! Om det lönar sig att börja alls, så lönar det sig att börja på bestämd tid. Om man bestämmer den mest lämpliga tiden för söndagsskolans början och följer den punktligt, så skall man icke längre behöfva klaga öfver, att lärare och barn samlas så oregelbundet, att man ej kan börja på bestämd tid. En annan oegentlighet är, att lärarna allt för ofta uteblifva från sina klasser. Detta verkar ytterst menligt på söndagsskolan. Huru kan man vänta, att barnen skola bevista söndagsskolan regelbundet, om läraren stannar borta allt som oftast? Det är väl *läraren* och icke *barnen*, som skulle föregå med goda exempel. Om barnen sedermera stå ouppmärksamma, ny-pas och knuffas samt kasta pappersbitar åt hvarandra, under det att föreståndaren står och läser, beder eller katekiserar med barnen, kan

man väl ej vänta, att barnen skola få goda intryck af söndagsskolan eller lära sig att akta och vörda Guds ord och heliga ting. Det är orimligt att fordra, att söndagsskolföreståndaren ensam skall kunna hålla god ordning i en söndagsskola. Hvarje lärare bör därför vara ansvarig för ordningen i sin klass. Barnen måste vara stilla och uppmärksamma, om söndagsskolan skall blifva för barnen sann kristlig fostran. Lärarnas oerfarenhet och bristande anlag att undervisa undanrödjas betydligt, om man har regelbundna läraremöten. Genom dylika möten vinnas mera harmoni och samverksamhet i söndagsskolarbetet. Angående läxan, textböcker, tidningar och språk, som borde användas, hoppas jag, att bröderna komma att tala.

Församlingsskolan är (eller åtminstone *borde* vara) en annan af församlingens kristliga fostringsanstalter. Att den icke alltid fyller detta sitt mål, det är, beklagligt nog, ett känt faktum. Är det icke snart sagt ett allmänt ordspråk bland barnen: "In the public school we must behave, but in the Swedish school we can do as we please?" Det svåra i saken är, att det i många fall verkligen förhåller sig så. Det är ju betänkligt, att församlingsskolan, hvar barnen skola erhålla kristlig fostran, har så dålig disciplin. Hvad uppfattning skola barnen i dylika fall få om kristendomen och hvad aktning för Guds ord? Om någonstädes borde vara god ordning, så skulle det vara i församlingsskolan. Det är härmed ingalunda meningen, att barnen i församlingsskolan skulle sitta som bildstoder. Lärare och skolstyrelse böra härvidlag göra bruk af sund, praktisk urskiljning angående, hvar de borde vara stränga eller icke. Vid Guds ords läsande eller förklarande bör den största uppmärksamhet fordras, vid bönen den djupaste vördnad iakttagas och vid sången alla deltaga. Skolrummet bör hållas rent och snyggt, barnen aldrig tillåtas att skada bänkarna, strö pappersbitar, brödsulor eller blommor under bänkarna. God ordning bör dessutom i allmänhet iakttagas i skolrummet. Är sådant skick rådande i skolan, så skola barnen lära sig att uppskatta den, läraren undervisa med större framgång, och skolan skall fylla sin uppgift att gifva barnen sann kristlig fostran. För ernäendet af detta mål ligga många

hinder i vägen. En liknöjd skolstyrrelse, för många barn för hvarje lärare, ombyte af lärare hvarje år, läraren ofta opassande för eller liknöjd i undervisningen; se där några af de många hinder, som förekomma. Bland annat stå "mammors" allsmåttiga bud och lagar ofta hindrande i vägen för att skolan skall fylla sin uppgift. Många af dessa hinder hoppas vi kunna öfvervinna, men nog behöfva vi lära oss inse vikten af barnens kristliga fostran, så att vi icke, såsom det hände i forntiden, anse en utsparkad svinaherde var passlig att tjäna såsom församlingens skollärare.

Konfirmationsskolan är äfven en af församlingsverksamhetens grenar för barnens kristliga fostran. Många anse prästens uppgift i konfirmationsskolan vara densamma som väckelsepredikantens. Detta är dock icke egentliga förhållandet. Konfirmationsskolan är icke mer än andra församlingens fostringsgrenar en väckelseskola. Dess uppgift är att undervisa barnen i Guds ord och den kristna läran, särskildt samfundets lära. Barnen äro redan Jesu lärjungar genom dopet, men de behöfva att tillväxa och komma till personligt medvetande därom. Konfirmationen skulle ju vara en mogenhetsexamen i kristendoms-kunskaper, ehuru den ofta är mera en stadfästelse, eller ett publikt blottställe af barnens okunnighet. Det må dock medgifvas, att barnen ofta vid konfirmationen taga de djupaste intryck af Guds ord, och att mångas andliga lif från denna stund blir mera medvetet.

I all denna verksamhet, både i familjen och församlingen, måste det vara samarbete. Om föräldrarna icke låta barnen bevista skolan regelbundet och icke se till, att barnen lära sina hemläxor, så kunna lärarna uträta ganska litet i skolan. Många föräldrar förstöra sina barns framtid genom att låta barnen vänja sig vid liknöjdhet och oregelbundenhet under skoltiden. De barn, hvilkas ambition blir förstörd i skolan, blifva ej gärna framstående personer i samhället. De blifva slöa och liknöjda och tro, att de aldrig kunna sköta mera maktpåliggande sysslor. Följaktligen stiga de alltid åt sidan för andra, som hafva mera drift och företagsamhet. De blifva således själfva alltid förbisedda och till stor del onyttiga. Detta är icke

enligt Guds vilja. Gud vill, att vi skola göra bruk af de gåfvor, som han gifvit oss. En viss ambition och själfrespekt fordras för att kunna rätt utveckla och använda de förmögenheter, Gud gifvit.

Vi hafva nu betraktat barnens kristliga fostran i egentlig eller inskränkt bemärkelse; vi vilja ock se den något ifrån en mera allmän synpunkt. Om människan är en andekroppslig varelse, kunna vi icke utveckla den ena delen af hennes varelse och uraktlåta den andra utan menlig verkan för dem båda. Vi kunna således icke så helt skilja barnens kristliga fostran från den allmän-mänskliga, att de ej i någon mån skulle sammanfalla. Det är därför, vi hafva denna senare indelning.

För barnens sunda andliga utveckling fordras någonting mera än undervisning om Gud, Guds ord och bönen. Där förekommer ofta den obehagliga uppgiften: agan och visst tvång. Då kommer man till det svåra problemet angående hvad åga, som borde användas, och i hvilka fall tvång är nödvändigt. Det är ju svårt att uppsätta regler eller föreskrifter, som kunna tillämpas i alla olika fall. Det torde dock vara på sin plats att gifva några allmänna råd. Varen alltid försiktiga att icke gifva barnen löften eller utsäga hotelser, som I icke viljen, eller kanske icke kunna, uppfylla. Sen till, att barnen alltid efterkomma edra befallningar. Begagnen aldrig *Guds ord* eller *religionen* såsom ris, då barnen skola straffas. Barnen hata alltid riset och komma fölaktligen att hata Guds ord, om det så begagnas. Låten barnen förstå, att församlingens pastor är icke en kronolänsman eller bödel, utan en öm själasörjare. Att barnen få så mycken frihet som möjligt, är ju godt, men då föräldrarna ursäkta sin försumlighet i fostran med att säga: "Barnen vilja icke gå till skolan (söndags- eller hvardagsskolan), och vi kunna icke tvinga dem därtill", då betvivlar jag deras goda uppsåt i fostran. Det kristna hemmet bör icke vara dystert och ofrefligt. Den puritanska åskådningen af kristendomen gifver människan en sjuklig andlig utveckling och har en negativ verkan i kristenheten. Låten barnen hafva tillbörligt af frihet, lekar och nöjen i hemmet, vara ute i frisk luft, så mycket som möjligt, så skall deras

utveckling blifva sund. Barnen skola då trivas hemma, lära sig att älska hemmet samt undvika otillbörliga förströelser och dåligt sällskap.

Våra söndagsskolfester hotas af inflytanden, hvilka spridas som en pest i våra församlingar från de reformerta kyrkornas teaterlika uppträdanden. Barnens jufest förvandlas till ett komiskt skådespel, i hvilket "Santa Claus" spelar hufvudrollen. Barnen uppträda än såsom akrobater, skraddare, skomakare eller något annat dyligt, och föga eller intet nämnes om Jesus-barnet. Kunna vi kalla sådant kristliga fester? Är detta att lära barnen att hålla allt det Jesus befallt? Låtom oss se till, att de olika fostringsgrenarna i våra församlingar verkligen gifva barnen sann kristlig fostran! Därmed behöfves det icke att förneka barnen den glädje och trefnad, de behöfva.

Om det är nödvändigt att hålla god ordning i församlingsskolan, må vi dock icke glömma, att barnen behöfva sina friheter äfven där. Under lofstunderna borde barnen få leka, springa och roa sig så mycket de vilja. Om barnen ibland skulle bli litet högljudda, så att man kunde behöfva stoppa fingrarna i öronen för att bevara hörseln, så är väl detta icke så farligt. Barnen behöfva ju stärka sina lungor, äfven om ljudvägorna icke alltid skulle produceras så melodiska eller lena. Om det är lärarens tid att föra ordet under lektionstimmarna, så borde det väl vara barnens tid att låta höra af sig under lofstunderna. Vid undervisningen böra barnens tankekrafter tagas i betraktande. Sex timmars tid hvarje dag är för mycket för barnen i en sommaskola, i synnerhet då de därtill hafva hemläxor.

I hvad jag nu sagt, hafva de olika punkterna endast schematiskt blifvit behandlade. Jag har härmed velat gifva uppslag till samtale, och hoppas jag, att bröderna komma att behandla de särskilda punkterna mera utförligt. Barnens kristliga fostran är ju af allra största betydelse, gentemot hvilken vi icke kunna vara liknöjda, såvida vi något ömma för Guds rikssaks befrämjande. Att den lutherska kyrkans utveckling går så stadigt framåt, och att hon intar en så framstående plats bland de protestantiska kyrkorna i detta land: detta beror till stor del på att hon gifver sina barn kristlig

fostran. Det är ju väl känt, att en del andra samfund gjort sig lustiga öfver vår konfirmationsskola och dylikt, men de tyckas dock så småningom börja att inse, att kristendomen icke kan vidmakthållas, om vi församma att inplanta den i barnens hjärtan. Ehuru det är sant, att vi ägna mycken uppmärksamhet åt barnens kristliga fostran inom den lutherska kyrkan, finna vi dock, att den romersk-katolska kyrkan står långt före oss, då det gäller att inskärpa vördnad och respekt för Guds ord och andra heliga ting. Vi borde behålla det goda, vi hafva, men också försöka dessa skatter genom att lära af andra, om de hafva något, som kan lända oss till förbättring.

Evangelium.

Evangelii ändamål är icke att framställa, hvad vi skola göra och hålla, utan hvad Gud af nåd gjort för att skaffa oss den rättfärdighet, genom hvilken vi kunna undgå lagens förbannelse och fördömsel. Af evangelium får du nämligen känna och veta, hvar och huru du skall bekomma det, som lagen af dig kräver. Därför betyder ock evangelium ett gladt budskap. — — Evangelium kräver icke; det tillbjuder och skänker för intet. Det kungör, att Gud "kastade allas våra synder på honom" (Es. 53: 6), och att "den där af ingen synd visste, honom har Gud för oss gjort till synd, på det vi skulle varda Guds rättfärdighet genom honom," 2 Kor. 5: 21.

När sådant varder dig förkunnadt, du betungade och fördömda syndare, så lät det icke gå in genom det ena örat och ut genom det andra, utan lät det ordet stanna kvar hos dig, såsom redan lagens ord fått det, och det skall lära dig att tro på honom, "som gör den ogudaktige rättfärdig." Det skall skänka ditt hjärta både nåd och frid. Blif ej längre stående endast framför lagens spegel, ty i denna får du icke se någon annan bild än din egen, och den är intet annat än synd, utan gå i stället till evangelium, och ställ dig framför dess spegel, och där skall du få se en annan bild, som är Kristi, och den är intet annat än rättfärdighet. Här, framför evangelii spegel, skall din bättring och din tro undergå en hälsosam förändring. När du helt "brottlig" och med "tillstoppad mun" neifäl-

PASTOR C. J. SÖDERGREN.

ler för Kristi kors och kastar dig i hans nådesarmar samt börjar trösta dig mot lagens förbannelse af hans lidande och förtjänst i stället för att söka tröst i din egen bättring och din egen tro, *du har du rätt*, ty Kristus allena "är lagens ände till rättfärdighet för hvar och en, som tror," Rom. 10: 4. — — "Det är den rätta tronens art", säger Luther, "att hon icke förlitar sig uppå sig själf eller uppå sin tro, utan att hon håller sig till Kristus och gifver sig under hans rättfärdighet och låter henne vara sitt beskärm och värn, liksom kycklingen icke förlitar sig på sitt löpande, utan tager sin tillflykt under hönans kropp och vingar." En sådan tro verkar evangelium. — — "Då vi nu hafva blifvit rättfärdiggjorda af tron, hafva vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus."

Ur *Nåd och Sanning*.

Pastor C. J. Södergren.

från Burlington, Iowa, f. d. prof. vid Augustana College och Teologiska Seminarium, kommer att under juli månad företaga en föreläsningsturné på västkusten och i detta ändamål besöka Columbia-konferensens flesta församlingar. Det är med stort nöje och intresse som vi vänta past. Södergrens hitkomst, förvissade om att hans godliga föreläsningar skola skänka oss och våra församlingar någonting värderikt. Enligt den angifna ordningen kommer pastor Södergren till Bellingham den 3 juli och håller sin föreläsning i kyrkan kl. 8 på kvällen; till Vancouver, B. C. den 4; Everett den 5; La Conner den 6; Seattle den 7; och Tacoma den 10. Han kommer äfven att föreläsa i Spokane och andra platser. Hjärtligt välkommen!

De som bygga dyrbara grifter för de döda profeterna, förbanna de nu levande.

Columbia,

officielt organ för Columbia-konferensen, utgifves den 15 i hvarje månad af Augustana Book Concern, Rock Island, Ill.

Hufvudredaktör:

Pastor Gustaf Bergman,
1902 Harris ave., Bellingham, Wash.

Medredaktörer:

Pastor B. S. Nyström.
Pastor N. J. W. Nelson.

Prenumerationspris:

För helt år i förskott.....50 cents.
För helt år till Sverige.....65 "

OBSERVERA!

Å den å tidningen eller omslaget fastklitrade adressslappen angifves, till hvilken tid tidningen är betald. Om detta datum är lika med eller äldre än det å löpande nummer, så betyder det, att prenumerationsstiden är utlupen, och att prenumerationen bör förnyas.

Då enskild prenumerant insänder sin afgift, erhåller han ej skriftligt kvitto, utan datot å adressslappen framflyttas.

Vi bedja, att man benäget underrättar oss, om tidningen icke kommer regelbundet, och om möjliga misstag och oegentligheter.

Entry as second class matter at the Rock Island, Ill., P. O. applied for.

Konferensens ämbetsmän.

Pastor M. L. Larson, ordförande,
911 Stewart st., Seattle, Wash.
Pastor Gustaf E. Rydquist, sekreterare,
1717 Franklin ave., Astoria, Oreg.
Pastor C. J. Renhard, kassör,
560 Rodney Ave., Portland, Ore.

Pastoralaförrättningar.

DÖPTA:

Af pastor B. S. Nyström:

den 17 april i Powell Valley, Ore.:
Hilma Eveline, född den 24 nov.,
dotter till P. A. Johnson och h. h.
Emma;

samma dag: Irene Viola Inge-
borg, född den 12 dec., dotter till
John Löfgren och h. h. Anna;

den 14 maj: Johannes, född den
8 maj, son till P. A. Staffanson och
h. h. Elina.

Af pastor M. L. Larson:

den 7 maj: Ester Emedia, dotter
till mr och mrs Olof Wahlberg,
Seattle;

samma dag: Ruth, dotter till mr
och mrs Fredrik J. Sergquist, Seat-
tle;

den 21 maj: Ester Aurora, dot-
ter till mr och mrs Johan Otto An-
derson, Seattle (medlemmar);

den 30 maj: Olga Helena, dotter
till mr och mrs Anders Gustaf Kors-
gren, Southeast Seattle.

Af pastor J. Jespersion:

den 4 april: Johan Hjalmar, son
till Louis Lundin och Johanna
Christina Lundin, Couer d'Alene,
Idaho;

den 18 maj: Vera Fredrika, dot-
ter till Herman Peterson och Nina
Christina Peterson, Roseland, B. C.;

den 19 maj: Arthur Arling, son
till John Simonson och Augusta Si-
monson, Trail, B. C.;

den 21 maj: Roy Harald, son till
Charles Gust. Peterson och Maria
Peterson, Greenwood, B. C.

Af pastor B. F. Bengtson:

den 30 april: George Fritjof, son
till Alfred och Charlotta Gunell,
Marshfield, Ore.;

den 7 maj: Frances Lovell och
Else Loucia, döttrar till Sigfrid och
Ellen Hanson, North Bend, Ore.;

den 26 maj: Teresia Katarina,
dotter till Charles och Wilhelmina
Sanden, North Bend, Ore.

Af pastor V. N. Thorén:

den 21 maj i Everett: Carl Sa-
lander, son till mr och mrs David
Carlson;

den 2 juni: August, son till mr
och mrs August P. Juhlin;

den 5 juni: Anna Maria Caroli-
na, dotter till mr och mrs Olof Pe-
tersson;

den 11 juni: Carl Arthur Wes-
ley, son till mr och mrs Charles
Johnson;

samma dag: Clarence Nils, son
till mr och mrs Nils H. Roose;

samma dag i Bothel: Theodor
Wesley, son till mr och mrs Andrew
O. Beckström.

VIGDA:

Af pastor M. L. Larson:

den 6 maj: Oscar Johnson och
Justine Anderson, båda från Seat-
tle.

Af pastor J. Jespersion:

den 8 april: Henning Carlsten
och Ida Erikson, båda från Spokane,
Wash.;

den 10 maj: Charles Wiberg från
Lakeview, Idaho, och Anna Peter-
son från Crookston, Minn.;

samma dag: Gus. Carlson från
Grand Forks, B. C. och Charlotta
Anderson från Moorhead, Minn.;

den 13 maj: Edwin H. Erikson
från Genesee, Idaho, och Laura G.
Larson från New York, N. Y.;

samma dag: Oscar E. Alexander
från Spokane, Wash., och Alvira C.
Lundberg från St Paul, Minn.;

den 26 maj: Carl G. Sandström
och Lydia Åberg, båda från Spo-
kane, Wash.

Af pastor B. F. Bengtson:

den 22 april: Herman Pinell och
Wendla Sophia Juth, båda från
Marshfield, Ore.

JORDFÄSTADE:

Af pastor M. L. Larson:

den 1 maj: mrs Annie Kallberg,
Seattle, 35 år gammal;

den 17 maj: Roy Horace Wilson,
7 år gammal, Seattle.

Af pastor B. F. Bengtson:

den 11 april: William Kloekas,
14 år, 5 månader och 18 dagar gam-
mal; Marshfield, Ore.

Missionsmöte.

Missionsmöte hölls i Gooseberry-
församlingen den 22—24 maj. När-
varande voro jämte församlingens
pastor, pastor C. J. Renhard från
Portland och studerande Leonard
Alexander från Chinook, Ore. Mö-
tet började i Douglas, Ore., den 22
med predikan på engelska af pastor
Renhard och på svenska af stude-
rande Alexander. Gudstjänsten hölls
då uti ett litet skolhus invid mr Sven
Truedsons. På tisdagen åkte folket
i Douglas tillsammans med pasto-
rerna till Gooseberry, och gudstjänst
med nattvardsgång firades uti för-
samlingens kyrka. Pastor Renhard
höll skrifttalet och stud. Alexander
högmässopredikan. Rätt många del-
togo uti firandet af den heliga
nattvarden. Efter gemensam mid-
dag i kyrkan, fortsattes mötet med
samtal öfver ämnet: "Guds ords rät-
ta bruk." Pastor Renhard begagna-
de det engelska språket en stund un-
der diskussionen, emedan några vo-
ro närvarande som icke förstodo
svenska.

Under onsdagen fortsattes mötet
med predikningar eller kortare tal
på svenska under förmiddagen, och
med barnfest och korta tal på eng-
elska och svenska på eftermiddagen.
Denna dag var församlingen samlad
hos familjen Claes Anderson vid
Eight Mile, omkring 5 mil ifrån
kyrkan. Makarna Anderson äro bå-
da bräckliga till hälsan, mrs Ander-
son begagnar tvenne kryckor; mr
Anderson har icke på ett års tid
kunnat lämna sitt hem. I deras skö-
na hem var nu församlingen samlad.
Äfven här dukades de gemensamma
middagsbordet, med Gooseberrys
mångfaldiga och stora öfverflöd på
mat och dryck. Denna gång duka-
des bordet under de sköna träden
vid mr. Andersons hus. Ett godt

program utfördes af söndags-kolan och dess duktige lärare mr och mrs Frank Landell.

Pastor Renhard hade medfört sin fotografiapparat och tog porträtt af församlingen, dess kyrka, nattvards-ungdom och några enskilda hus och familjer.

På torsdagen begåfvo sig pastorerna mot hemmet, men under vägen stannade pastorerna Renhard och Alexander i The Dalles, och B. S. Nyström i Cascade Lacks. Fyra familjer ifrån Douglas, Ore., hade färdats i sällskap med pastorerna omkring 30 mil till Gooseberry och stannade dessa dagar hos sina vänner i närheten af kyrkan för att kunna deltaga uti missionmötet. Äfven dessa hade en lång resa för sig på torsdagen, då de återvände hem. Våra landsmän voro allmänt samlade och deltog med hjärtlighet uti mötet. De hafva under de senare åren förkofrats ganska betydligt uti timlig vålmåga. Vid ett ytligt påseende kunde denna trakt af Oregon synas vara en öken och värdelös. Folk ifrån Östern skulle sky denna trakt, och dock är den otroligt bördig och lönar jordbrukarens möda rikligen. Men hela västkusten, äfven där den ser storartad ut, tilltalar icke alla Österns farmare, ty de måste så småningom lära sig att bruka jorden. Gooseberry, Ore., är en bland de många platserna, där man kan se, att flit och arbete lönar sig. Detta folk är ock såsom kyrkfolk en heder för vår synod.

Kyrkliga nyheter.

Seattle. Den 2 juni höll Dorkas-föreningen sin virauktion. Omkring två hundra personer voro närvarande. Föreningens medlemmar och vänner hade skänkt många vackra och värdefulla saker till försäljning. Auktionen gick ej så liffligt, ej heller inbragte den en så stor summa, som vanligt, och som man kunnat vänta. Orsaken därtill var troligtvis den pågående subskriptionen för att betala skulden på vår kyrkoegen-dom.

Den 4 var en stor högtidsdag. Årets nattvardsbarn, åtta till antalet, två gossar och sex flickor, blefvo då konfirmerade. Kyrkan var mycket skönt prydd med "ferus", myrtar, roser och andra blommor. Hon var ock väl fullsatt af folk. Pastorn talade öfver Joh. 10: 27, 28. Kö-

ren sjöng sången: "Mina får höra min röst." Fru doktorinnan Österberg sjöng "Rock of Ages". De flesta barnen svarade mycket raskt och väl på de framställda frågorna. Må Herren i nåd få välsigna den kunskap de fått och göra den fruktbarande till evigt lif.

* * *

Från Hockinson-pastoratet. Konfirmation hölls med årets klass i Hockinson, Wash., den 28 maj. Barnen voro till antalet 6. Detta var enda klassen af konfirmander inom detta pastorat i år.

Den 18 maj var Elim-församlingen samlad hos familjen John Johnson vid Brush Prairie, Wash. Makarna Johnson hade skänkt till församlingen 1½ acres jord, särdeles passande för kyrkogård. Församlingen hade nu samlats för att börja pryddandet af och ordnandet med denna gård. Männen med sina hästar släpade undan en del stockar eller fällde en del smärre träd. Kvinnorna hade medfört mat och ställde i ordning en smaklig gemensam middag för alla, som samlats. Bland de arbetande såg man några gamla personer, som hunnit närheten af 70-talet, några unga, som ej hunnit 20-talet, och många som befinna sig vid medelåldern. Bland dem, som svängde yxor i skogen, befunnos äfven pastorerna L. O. Lind och B. S. Nyström. Bland öfriga församlade, sägas äfven några barn. Kyrkogården är ett gemensamt hvilorum för alla åldrar och lofnadskallelser. Mötet afslutades med bibelläsning, sång och korta minnesord af pastorerna.

* * *

Bellingham. På pingstdagen konfirmerades årets nattvardsbarn. De voro sex till antalet, nämligen Fred Sundholm, Alfred Peterson, Herman Peterson, Alexandra Stolpe, Othilia Norman och Anna Maria Sandberg. Kyrkan var rikligen prydd med blommor och grönt.

Först sjöngs af församlingen sv. ps. 348, ledd af vår präktiga musikkår. Konfirmationsstalet till barnen, som var afsedt att framställa sammanhanget mellan dopet och konfirmationen, afslöts med aposteln Johannes förmaning: "Mina barn, akten eder för afgudarna." Därpå följde förhöret och afläggandet af trohetslöftena samt gemensam bön af församlingen för dessa unga, att de med Guds makt må bevaras ge-

nom tron till salighet. Härpå följde en sång, sjungen af kvartett, samt skriftetal och firandet af Herrens heliga nattvard.

Vår församling hade glädjen att få hälsa nio nya medlemmar välkomna. Sju af dessa voro kommunikanter.

Må Gud rikligen välsigna dessa nya medlemmar, konfirmationsbarnen samt för öfriga alla våra församlingsmedlemmar och vänner.

Advokat C. J. Lindberg har af Whatcom County Grocers' Association blifvit vald till sekreterare. Den nya sysslan kommer att skänka herr Lindberg en rätt ansenlig inkomst.

* * *

Clearbrook. Herr Malcolm Loreen, som varit bosatt här i öfver 21 år, afreste till Sverige den 3 maj för att hälsa på sin moder i Resen, Hallands län. Han återvänder någon gång i höst, så hans resa torde utsträckas till 3 eller 4 månader. Vi tillönska herr Loreen en lyckosam färd och loforda honom högligen, som på detta sätt tänker på sin moder i hennes ålderdom.

* * *

Spokane. I maj månad gjorde pastor J. Jersperson, på konferensens begäran, en undersökningsresa i British Columbia. Rosland, Trail, Phoenix, Greenwood, Grand Forks i B. C. och Marcus och Northport, Wash., besöktes. På alla dessa platser finnas många svenskar, men de äro i andligt afseende såsom får utan herde. Columbia-konferensen borde ha en pastor i Nelson, B. C., och en i Grand Forks, B. C. Pastorn i Nelson skulle hafva Nelson, Rosland, Trail och Northport till sitt arbetsfält och pastorn i Grand Forks kunde tillse Grand Forks, Phoenix, Greenwood, Danville och Republic.

* * *

Coeur d'Alene, Idaho. Teologie studerande Anders André anlände söndagen den 28 maj, och började genast sin verksamhet i församlingen. Man hoppas kunna få behålla honom en fyra månaders tid. Församlingen är glad och tackam.

* * *

Mica Peak, Wash. Studerande Oscar Linden anlände hit den 5 juni. Han skall under sommaren hålla svensk skola och predika.

* * *

Troy, Idaho. Lördagsaftonen den 13 sistlidne maj höll de unga flie-

kornas syförening en väl lyckad syauktion i en "hall". Ganska mycket folk var tillstädes och de många vackra och nyttiga föremål, som flitiga händer förfärdigat, röntefliflig afsättning. Efter försäljningens slut serverades kaffe med tillbehör. Aftonens inkomst belöpte sig till den ansenliga summan af \$72. Föreningens kände sig mycket uppmuntrad af resultatet.

Studerande Anders André predikade här söndagen den 4 dennes kl. 3 e. m.

Pastor C. J. Södergren, från Burlington, Iowa, predikar här kl. 3 e. m. söndagen den 25 dennes. Följande dags afton håller han föreläsning. Alla inbjudas hjärtligt.

* * *

Moscow, Idaho. Studerande Anders André, från Spokane, predikade härstädes söndagen den 4 dennes på f. m.

På midsommardagen hitväntas pastor Carl J. Södergren från Burlington, Iowa. Han predikar i vår kyrka kl. 10 f. m. söndagen den 25 dennes. Påföljande tisdags kväll håller han föreläsning öfver ämnet: "Högsmässogudstjänsten". Må han få många åhörare vid båda tillfällena. Alla inbjudas hjärtligt.

* * *

Mt. Vernon, Wash. I COLUMBIA för maj månad lästes i nyheterna från Cedar Home, tillhörande Everett-pastoratet: "En liten kyrka är byggd," bör vara: En liten kyrka är *hyrd*.

Kateket S. D. Hawkins afreste från Vancouver, B. C., den 1 juni, för att med familj bosätta sig i Ballard, Wash. Hans adress blir nu 216 E. Ship st. H. är kallad till Columbia-konferensens respredikant och kommer omedelbarligen att tillträda arbetet. Broder Hawkins har i Vancouver utfört ett troget arbete, som af församlingen därstädes och af vår konferens såsom ett helt högligen uppskattas. — Pastor Rubert Swanson, som prästvigdes vid senaste synodalmöte i Stanton, Iowa, den 11 juli, håller sin inträdespredikan i Vancouver den 9 juli. Må Gud rikligen välsigna hans verksamhet därstädes. G. B.

* * *

Marshfield, Ore. Arthur och Ruth Bengtson, son och dotter till pastor och fru Bengtson, afreste från Marshfield och Coos Bay den 21 maj, med Minnesota och Illinois till mål. Under deras vistelse här ute vid vä-

terväg, tre och ett halft år, hade de blifvit rätt förtrogna med förhållandena, men deras håg stod dock till Östern. Förtroende, kärlek och tillgifvenhet bevisades dem vid olika tillfällen. Sist kom en större oväntad hedersbevisning dem till del genom en af de olika föreningarna inom församlingen anordnad afskedsfest, vid hvilken tillgifvenheten tog sig uttryck i både ord och handling. Hjärtligt tack, dyre vänner! Eder tillgifvenhet skall förblifva i kär hägkomst. EN NÄRVARANDE

Columbia-konferensens allmänna missionsmöte.

Columbia-konferensens vördade ordförande, pastor M. L. Larson, har i samråd med undertecknad bestämt tiden för det allmänna missionsmötets öppnande till den 2 eller 3 augusti 1905.

Angående resan hit till detta möte må följande meddelas till upplysning: Sker resan hit från Portland sjöledes, bör man resa å en af de tre båtar, som nu göra turer mellan Portland och Coos Bay. Med ångbåten "Roanoke" göres resan på omkring 30 timmar; första klassens biljett enkel tur \$10. Med ångbåten "Kilburn", den mest snabbgående, göres resan på 20 timmar; första klassens biljett \$5. Med "Alliance" kräfvdes 36 timmar; första klassens biljett \$5. Resan öfver land emellan Portland och Marshfield sker med järnbana från Portland till Drain, därefter turvis med "stage" och ångbåt på en flod. Resan denna väg tar en tid af 48 till 60 timmar. Kostnaden enkel tur är omkring \$11. Vidare upplysningar på begäran.

(Se Rom. 15: 29.)

Marshfield, Oregon.

B. F. BENGTON.

Hvarpå grundar du ditt hopp om salighet?

Forts. fr. II ärg., 1.

Men hvad skola vi säga om dem, som ännu blifva saliga på egna goda gärningar? Ack, stackars människobarn! De kunna icke blifva saliga på den vägen. Många hafva försökt, men alla misslyckats. Till och med vår lärofader, Luther, försökte till en tid, men äfven han misslyckades, ty han kunde icke få frid med Gud förr, än han fick nåd att *tro* syndernas förlåtelse på grund af hvad Jesus hade gjort för ho-

nom. Alla dessa lagens trälar, antingen vi finna dem inom den romerska, reformerta eller lutherska kyrkan, äro ett ömkeligt släkte, som visserligen äga vår sympati, men som aldrig kunna blifva lyckliga vare sig i tiden eller evigheten, ty de bygga sitt salighetshopp på lösansand och stormen skall förr eller senare bortsopa allt, som bygges på sådan grund. Hade det varit möjligt att på gärningarnas väg komma till himmelen, hade Gud icke sändt sin enfödde Son, Jesus Kristus, i världen att uppfylla lagens kraf och fordringar i vårt ställe och att lida och dö för att betala syndens skuld och straff. Kristi förnedring innebar den allra största försakelse å Guds sida, och denna försakelse skedde icke för ro skull, utan af kärlek till ett fallet släkte, som icke kunde återlösas på annat sätt. Är det icke den allra största dårskap för en människa att företaga något, som Gud sagt henne bestämdt, både med ord och gärningar, att hon icke kan utföra? Hvarför skall någon tro sig vara förståndigare och mäktigare än Gud själf? Är det icke förräderi i högsta grad, då någon sätter sig upp emot den allsmäktige Gudens vägar och beslut? Det är lika omöjligt att på gärningarnas väg komma till salighetens boningar, som det är för en människa att med handen flytta solen från sin plats i rymden. Men den väg, som vår kärleksrike Fader beredt oss genom Jesus Kristus, kunna vi gå, ty han gifver oss nåd därtill. Den vägen är icke svår, men det gäller dock att hålla sig vid sanningen. Du är syndaren, Jesus är Frälsaren. Du måste tro på honom och bekänna hans namn både med ord och gärningar. Han vill göra dig salig, men du måste öfverlämna din salighetssak åt honom och förstå hvad Paulus säger: "Af nåden ären I frälsta, och det icke af eder, Guds gåfva är det."

En annan, mera modern grund för hoppet om salighet finna vi hos en skara människor, hvilka göra anspråk på lärdom och bildning. Dessa visa och förståndiga människor säga: "Gud är kärleken. Han skall icke förkasta någon af dem han skapat, i all synnerhet om de lefva ett ordentligt lif och göra hvar man rätt. De kristnas lära om tron på Kristus såsom Guds Son och världens Frälsare är en dårskap, som endast enfaldigt och okunnigt folk kan fästa något afseende vid.

Kyrkor och präster äro öfverflöds-saker, som man lätt kan undvara, o. s. v." Ja, hvad tycks? Äfven dessa förvillade får hafva en salighetsgrund och tro, att allt skall sluta väl för dem. Men de hafva *Guds ord* emot sina stora tankar och spekulationer, och tänk, huru hemskt att ha Gud och hans ord emot sig. Det är i alla fall säkrast att stå på Guds sida och vara med hans folk, ty då har man intet att förlora, men allt att vinna. Jag vill hellre tro, hvad Gud säger, än hvad människor säga. Tänk, så benägen människan är att på alla möjliga och omöjliga sätt slingra sig undan Guds rättfärdighetskraft på en helig vandel i Jesu efterföljd, ty det är egentligen detta, som man vill komma undan. Man älskar mörkret mer än ljuset och synden mer än sanningen.

Ja, så kunde vi fortsätta att plocka fram den ena besynnerliga salighetsgrunden efter den andra, men vi vilja nu låta våra läsare fortsätta. Hvad är din salighetsgrund? Är det din bättring, din tro, ditt hopp, din ånger, din bön, din lydnad? Kanske det är ditt förnuft, din personliga värdighet, dina goda anlag, din frikostighet såsom människovän? Eller kanske du grundar ditt hopp om frälsning på en bedjande moder eller en gudfruktig fader eller en from syster eller broder? Hvarpå grundar du ditt hopp, du evighetsvandrare? Svara inför din Gud! Men vet, att Jesus är den ende, som kan frälsa dig.

"Se, jag har betalt din omätliga skuld,
jag ensam, jag ensam är vägen.
Jag, jag har förvärfvat och återlöst dig,
hvi vill du ej låta dig nöja med mig,
den nya, den lefvande vägen?"

Den vägen mig syntes i början för lätt,
som många väl ännu den kalla,
men när man försökt alla öfriga sätt
och kommit till korta på alla,
då skall man ock slutligt sig finna därvid
att hafva allena i Jesus sin frid
och blott genom honom bli salig."

Minnen och tankar från synodalmötet.

Från Väktaren.

Landtstämning rädde i det landtliga Stanton, beläget å med löfträdd betiäktä. kullar. Tronande öfver hela nejden ligger kyrkan med det höga hvita tornet. Nere i dalarna och från höjderna därbortom ses den pittoreskt anlagda helgedomen — landskapets midtpunkt, på hvilken ögat hvilat med drömmande förtjusning. En skald kommer en dag att födas i dessa trakter för att besjunga den landtliga fägringen, — om annars vacker natur ammar upp sångens och diktens gåfva!

Och ett så trefligt synodalmöte! Icke storposande eller bombastiskt, utan enkelt och om gamla skatter sjungande, talande, rådgörande. Någon sade, att det var "kolportörsaktigt". Ja, kanhända. Man slog icke på trumman om våra jätteframsteg och underbara styrka. Fastmer rädde en stilla besinning. En fläkt af Augustana-synodens gamla dar genomsusade det hela. Som hade det varit tjugo år sedan, — omkring så kändes det. "Kolportörsaktigt" — låt gå, men trefligt var det. Vanliga pastorer, vanliga människor, icke blott de vanliga ledarna, talade och diskuterade som bröder i ett gemensamt hem. Nästan ett sådant möte, som den saliga O. O. hade fröjdat sig åt. Kanske vi kunna genom Guds nåd rädda oss undan den något prälande anda, som under åren kommit in? Kanske skall enkelhet, folklighet, andligt djup, brödräkarel i rikare mått gifvas oss? Så frågade vi oss i tysthet, då vi voro i Stanton.

Presidentens, dr Norelii synodalpredikan var märgfull, öm, sanningskär, här och där skarp. En man kallade den "pessimistisk". Näväl, låtom oss då ena oss om att i ordboken insätta en ny betydelse af ordet pessimistisk, d. ä. vittnande om sanningen. Den som nu ser ordet i vissa half-kyrkliga tidningar vet, att det skall betyda, att de åsikter, som kallas af somliga tidens andar för "pessimistiska", äro sådana, hvilka älska sanningen och ljuset! — Den vördade presidenten har nu i femtio år varit pastor, firade sitt guldbrylllop nyss och tjänstgör i en församling, hvars femtioårsfest nalkas. En tidningsredaktör hade vidlyftigt annonserat, att doktor Norelius ej längre ärnade tjäna, äfven om åter-

vald till president. Men kyrkopolitiken strandade på klippskär, den vördade chefen tillät oss att återvälja honom. Gud signe vår vördade, älskade och, äfven i ålderns dar, tankekraftige president!

Koralsången vid de stora gudstjänsterna hade en karsk, käck, hurtig anda. Sluttonen klipptes af för fort, men annars voro rörelsen och friskheten smittande, man sjöng gärna med. En viss landtlig öppenhet och direkthet utmärkte både församlingssången och körsången. Och skulle vi glömma, att ingen mindre än Iowa-konferensens ordförande, pastor A. Norrbom, anförde körsången! Den ämbetsmannen blir aldrig gammal, som så hjärtligt lefver sig in i ungdomens sträfvan den. Han skall sjunga bort ålder och bekymmer.

Kyrkan hade genomgått en grundlig renowering. (Äfven farmarsen och boningarna i staden voro allmänt nymålade!) Ett stort altare i hvitt och guld samt lika predikstol prydde koret. Men predikstolen stod på orätta sidan om altaret, till höger i stället för till vänster, som man kommer in i kyrkan. Tänk, hvad stämmingsfulla kyrkor predika för det helgade sinnet, emot hvad dessa opera-artade, konsertsalsanlagda göra. Bort med allt, som påminner oss om opera, konsert, föreläsning m. m. i församlingshelgedomar. Och det är icke en högkyrklig fordran heller!

En afton hölls konsert i kyrkan. Församlingens pastor bad, att inga applåder eller applådviftningar ("Chautauqua Salute") måtte förekomma. Men vissa tongifvande pastorer brydde sig intet om församlingens pastors påminnelse, utan ledde ofoget an ändå, till pastorus stora sorg. I bröder, som det gjorde, borden blygas, ty den aftonen kan omintetgöra åratals mödor och ansträngningar att fostra vördnad för helgedomen. Må inga pastorer så kärlekslöst behandla dessa felande pastorers ärliga principer för församlingsfostran, som de behandlade en medbroders den kvällen. Det skadar icke ens pastorer att genom exempel väcka till vördnad för gudstjänstlivets yttre helgedom. Eller hvad sägen I? Äro ord och tal och tidningsartiklar utan lefvande exempel i handling nog?

I allmänhet fördes affärssessionerna med reda. Äfven i år, såsom sist

i Lindsborg, höll en doktor dock tal för en doktors återval *under pågående omröstning*. De, som äro parlamentariska ledare, borde ej begå det *missstaget*. Annars lära de oss öfriga parlamentariska oarter, och det vore ju ej väl! För öfrigt gick det i det hela utmärkt. Treffligt är att se, huru vaken den åldrige presidenten är uti sitt arbete. Klar i hufvudet, kvick i tanken, ärlig mot alla leder han förhandlingarna till stor fromma för saken. Doktor Norelius förstår kyrkopolitikens mysterier, utan att hafva sålt sina principer åt dess fiffliga schackdrag.

Bland behandlade ämnen under sessionerna upptog *synodens* hemmission den mesta tiden. Skulder i alla kassor trycka oss, synnerligen i missionskassan. Tre dagars arbete med synodens mission bör väcka upp till besinning om vår förmån och skyldighet att missionera, ej med njugghet, utan rikligen och genom verklig uppoffring. Att den förödmjukelse, missionsrapporten bragte oss, var och skall blifva hälsosam, bedja vi innerligen till vår Herre och Frälsare. Kanske, om vi utbytte statistiskt skryt mot bättring, bön, troende handling, vore oss snart hulpet, eller hvad? En sådan ande tycktes kämpa sig fram mångenstädes i hjärtana under mötet. Ordet styrke dessa erhållna väckelser.

Här och där sågs vid synoden en diakonissa från vår sköna anstalt i Omaha. "Sjuksköterska eller diakonissa?" Ingen med någon kristlig eller kyrklig blick bör längre sammanblanda dessa två ting. Sjuksköterskans arbete är ett yrke, diakonissans en kyrklig kallelse. Nästan kunde man tvifla på intelligens och vanlig tankeförmåga hos dem, som efter pastor Fogelströms och andras försök att förklara saken likväl tala om sjuksköterskans arbete som om diakonissans. Fordras andlig erfarenhet, kristlig kärlek, ödmjukt sinne, villighet att tjäna Kristi församling för att blifva sjuksköterska? Visst icke. Våra *vanliga* hospital, äfven synodens, fostra blott yrkespersoner. Vår diakonissanstalt fostrar tjänarinnor åt kyrkan.

Att träffa gamla vänner utgör ett glädjämne vid synodalmöten. Aek, att mera själsfrändskap rådde mellan pastorer, hvilka dock *alla* hafva *samma* höga, inspirerande, för tid och evighet viktiga kall! Men där äro ej sällan klyftor att fylla, innan

sådan själsfrändskap kan uppstå. Själsympati kräfver en djup andlig enhet i lifvets syften, ideal och förhoppningar. Då man träffar bröder, ägande hjärtan med evighetslängtan, kärlek till det ena stora, med en andens högsinhet och ett själens rop efter det ädla, med förakt för småaktighet och respekt för stora synpunkter i lifvet, då far ens själ in i en undervärld af ljufhet, skönhet, sällhet, hvilken öfverväldigar en alldeles. Äfven pastorn kan blifva en sådan Marta, att hans storhet består nästan uteslutande i att bygga kyrkor, ordna om fester, springa ärenden m. m., och Marias och Johannes' sinne dör bort hos honom — om det ens någonsin fanns där. Måhända utgör ömsesidig förbön det kraftigaste medel till att fostra själsfrändskap ämbetsbröder emellan. En stor andlig hemlighet ligger dold i ordet förbön. Få fatta dess innebörd.

Betydelsen af intelligenta, med kristlig och kyrklig ande utrustade lekmannaombud vid våra möten kan ej öfverskattas. Sådana lekmän varda gärna hörda. Vi välja män ofta, emedan de hafva pengar, äro tongifvande i samhället, hafva sina vänner bland pastorerna och dylikt. Men det är vakna, kristligt sinnade lekmannaombud, vi behöfva. Många sådana finnas, som aldrig ihågkommas. En duktig lekman fyller en stor plats vid ett kyrkomöte. Det spordes äfven uti Stanton i enstaka fall.

En annan gång flera af dessa strödda tankar från synodalmötet. Till dess farväl.

BRODER ADELWOLF.

En människas tvåfaldiga tillvaro.

Hvarje kristen människa har en tvåfaldig tillvaro. Härmed menas, att hvarje människa, som är döpt, har hos sig två olika lif, ett lekamligt och ett andligt. Sådant är tillståndet hos ett döpt barn eller en sann troende. Med det lekamliga lifvet förstås vår jordiska existens, vår kropp med dess lemmar och organ, och med det andliga förstå vi det lif, som i dopet undficks genom den Helige Ande.

Båda dessa lif behöfva näring och vård för sin tillvaro. För att det lekamliga lifvet skall kunna bibehållas, måste dess andedräftsorgan ständigt vara i verksamhet. Vidare

behöfver det dagligen fysisk föda. Utan dessa två medel, andedräkten och födan, vore det omöjligt för någon människa att lefva. Så också med det andliga lifvet. Utan luft och utan föda är det lika omöjligt för detsamma att existera för någon längre tid. Det andliga lifvets andedräkt är *bönen*, och den föda, som det behöfver för näring, är *lifvets ord*.

Käre vän! Du har dagligen behof af att andas och erhålla föda för ditt lekamliga lif och du söker äfven att uppfylla detta kraf. Hur är det med ditt andliga lif? Har du äfven behof af bönen och att läsa Guds ord? Om så är förhållandet, fortsätt då med detsamma och sluta icke upp, ty då dör ditt andliga lif! Men är det så, att du aldrig har behof af vare sig bönen eller Guds ords läsande, då är det ej rätt ställt med dig. Törhända att ditt andliga lif redan har slocknat! Möjligtvis att det ännu torde finnas en gnista kvar till lif i ditt inre! Bed därför Gud om hans Helige Ande, att han må komma och tända denna gnista innan den alldeles dör ut.

Här är ett tillfälle för dig, fader och moder! Du älskar ju ditt barn, och du gifver det lekamlig föda, och när det är litet, vaktar du det, så att det icke skall kväfvas. Lär du det äfven att bedja, och får det också den föda af Guds ord, som det behöfver efter sin tillväxt. Gud välsigne dig, om du så gör!

Men du, som ej bryr dig om det andliga lifvet hos ditt barn! Hvad skall du svara din Gud, när du kommer inför hans domstol och han frågar dig efter ditt barn?

Men till dig, du unge vän, du son eller dotter, som nu uppnått din myndiga ålder, ett ord äfven till dig. Huru vårdar du det andliga lif, som hos dig blifvit fostradt genom dina föräldrars eller anhörigas försorg? Beder och läser du din bibel ännu? Om så, håll då på och blif ej för hög eller för gammal att läsa din bibel och att bedja. Men har du öfvergifvit både bönen och Guds ord och tänker, att du kan reda dig förutan dem båda, då har du gjort en stor missräkning.

C. T

En skotsk präst sade under sin sjukdom: "Jag sörjer ej öfver vare sig jag dör eller jag får lefva; ty om jag dör, så skall jag vara hos Gud, och om jag lefver, så vill han vara hos mig."

Ord och sanningsyttranden värda att behjarta.

Ett med rikt löfverk prunkande fikonsträd utan all frukt är inom naturområdet en lika motbjudande syn som ett folk eller en människa, som med alla tecken till gudaktighet saknar gudaktighetens kraft. Israel var på Jesu tid ett sådant folk. Lysande var dess gudstjänst, ifrigt var det i sitt offrande, bedjande och tiondegivande. I stort nit för Gud foro fariséerna öfver land och haf för att göra proselyter åt sin tro (Matt. 23: 15), och de kunde icke göra nog af allahanda gärningar och ceremonier, som skulle bevisa deras ytterliga månhet om helighet. Det var ett präktigt andligt löfverk, detta. Men med undantag af en liten kärna af sant gudfruktiga troende var folket i dess helhet och framför allt dess ledare genomsyrade af orättfärdighet. Andligt högmod och egenrättfärdighet, girighet och obarmhärtighet, falskhet och lögnaktighet, all slags osedlighet och skam frätte på folkets inre lif. Dess religion var ett vetande om lagen utan dess hållande. Rom. 2: 1 ff. Och männe våra kristna folk i stort sedt äro bättre? Vi berömma oss af vår kristendom, våra milda seder och vår civilisation, men låt blott "handelsintressen" komma i fråga, så blir det snart uppenbart, huru det förhåller sig med "domen, barmhärtigheten och tron."

Hvilken massa af gudlöshet och osedlighet hopar sig icke i stigande grad inom folklivet, hvilken "svindel", hvilka "oegentligheter" i affärlivet, hvilken råhet och tuktlöshet nästan inom alla samhällsklasser! I sanning, löfverk ha vi nog, men hvar är frukten, kristendomens tros-, kärleks- och helighetsfrukt? Han, hvars öga ej låter sig bedragas af något sken, torde icke ha mycket mildare ord för och om oss än öfver detta Israel, som trodde sig lysa i världens mörker med ett gudomligt, rent och oförfalskad ljus.

Framför allt tagen eder till vara för fariséernas surdeg, som är skrymtari (Luk. 12: 1). *Framför allt!* Ett ord väl värdt att märka. Fikonsträdet, som Kristus förbannade, var ett skrymtareträd. Huru mycket fruktansvärdare måste ej hans dom blifva öfver skrymtare-människan! O, huru nödigt är det ej, att vi flitigt bedja. Ps. 139: 24, 25. Ja, i hast, plötsligt inbryta Guds domar och

framför allt den sista allt afgörande domen. Upp. 18: 10. Då skall allt, som endast varit sken, afklädas oss. I hvilken gestalt skola vi då framstå? CARL NORRBY.

Församlingens behof är att få herdor, som låta sitt lif för fåren.

* * *

Ängerns tårar skölja bort världsdammur ur våra ögon.

MOLINE PIANON & ORGLAR

äro till alla delar mera omsorgsfullt byggda än alla andra och hafva således en mera klar och fyllig ton samt vara längre. De säljas nu billigt. Kataloger och prislister erhållas gratis genom att tillskriva

J. PETERSON & CO., - Moline Ill.

Till salu. Sjuttio acres godt land. Fyra acres "cleared". Cedertimmer på landet nog att betala det. För vidare upplysningar skriv till ägaren, WILLIAM NEWMAN, R. F. D. Nr 1, Bellingham, Wash.

WESTERN WASHINGTON

with its vast bodies of timber, affords ample opportunity for the establishment of lumber and shingle mills. The soil when cleared, is exceedingly productive, and fruit, grain and vegetables grow in great abundance. These find a ready market in the lumber camps, the larger cities, and the Alaska trade. Government timber land can still be secured, while cut-over lands, suitable for dairying and truck gardening, can be purchased at reasonable prices along the Northern Pacific Railway, between Seattle and Sumas.

For maps and full information regarding this and other regions along the Northern Pacific Railway, ask for Series H 212. Write to

C. W. MOTT, Gen'l Emigration Agent, Northern Pacific Ry., St. Paul, Minn.

OLSON & JOHNSON Möbel- & Järnhandel

Stort lager * Priserna de billigaste
Troy, Idaho.

OSCAR LARSON,

Tyger, Kläder, Skor,
Hattar, Herrekiperings-artiklar och
Grocerier.

TROY, - - - - IDAHO.

J. A. BJÖRKLIND

Kom och bese mitt rikhaltiga lager af
VAGNAR & FARMREDSKAP.

TROY, - - - - IDAHO.

Det bästa är alltid det billigaste, och det är hvad ni får hos

Geo. Creighton,

parti- och minuthandlare med

Tyger, Kläder och Skor

SVENSKA TALAS.

MOSCOW, - - - - IDAHO.

Endast bästa arbete utföres å

Moscow Steam Laundry

H. P. EGGAN,

Skandinavisk Fotograf.

Porträtter insätts i ram.
Rikhaltigt förlag af tador.

3:dje gatan, - Moscow, Idaho.

Will E. Wallace

JUVELERARE och OPTIKUS

Opp. Post Office. - Moscow, Idaho.

CHILDERS & CHILDERS

Fresh and Home-made

CANDIES, ICE CREAM & SOFT DRINKS

MOSCOW, - - - - IDAHO.

Hagan & Cushing

Första klassens

Kötthandel

BUTIK Å MAIN STREET

Högsta kontanta pris betalas för biff, fläsk, färskött och fjäderfä.

R. HODGINS,

Druggist och Kemist.

Stort förlag af skol och andra böcker
samt utrustning för kontor och skolor.

MOSCOW, - - - - IDAHO.

Motter, Wheeler Co.

The Leaders

MOSCOW, - - - - IDAHO.

JAP-A-LAC

Wood finish, Floors Furniture, etc.

The Gem City Hardware Comp., Ltd.

MOSCOW, - - - - IDAHO.

DAVID & ELY

DEPARTMENT STORE

The largest and best stock of goods in North
Idaho. Call and look the stock over.

MOSCOW, - - - - IDAHO.

Columbia

Published monthly by Augustana Book Concern,
Rock Island, Ill., Price 50 cents a year.

Entered at Rock Island Post Office as second class
mail matter.

Parker Printing Co.

Tryckeri, Bokbinderi

RUBBER STAMPS, BLANK BOOKS

1215 RAILROAD AVE. BELLINGHAM, WASH.
Phone Red 203

Bellingham Bay & British Columbia R. R. Co.

Time Card Effective June 4th, 1905

Trains arriving at Bellingham at
11:10 a. m., and leaving Bellingham
at 4:40 p. m., connect with Cana-
dian Pacific railway at Sumas.

Trains leave Bellingham—

No. 1—Passenger daily 4:40 p. m. for
Sumas, Maple Falls, Glacier, Van-
couver and all points East.

No. 3—Passenger daily, except Sun-
day, 5:15 p. m., for Everson and
Lynden.

No. 5—Mixed daily, except Sunday,
9:25 a. m. for Sumas.

No. 7—Passenger, Saturday only, 8:40
a. m., for Everson, Lynden, Sumas
and Glacier.

No. 13—Passenger, Sunday only, 9:30
a. m., for Sumas.

No. 15—Passenger, Sunday only, 6:10
p. m., for Everson and Lynden.

Trains Arrive Bellingham—

No. 2—Passenger daily 11:10 a. m.,
from Glacier, Sumas, Vancouver
and all Eastern points.

No. 4—Mixed daily, except Sunday, 9
a. m., from Lynden.

No. 6—Mixed daily, except Sunday,
4:40 p. m., from Sumas.

No. 8—Passenger, Saturday only, 6:30
p. m., from Glacier, Sumas and
Lynden.

No. 14—Passenger, Sunday only, 9:05
a. m., from Lynden and Everson.

No. 16—Passenger, Sunday only, 5:35
p. m., from Sumas.

A. BRANIN,
Asst. Supt.

J. J. DONOVAN,
Gen. Supt.

THE Coffee Club

1209 Dock St.
BELLINGHAM

is not a "Charity." It is philanthropy
on a business basis. At the Lunch Coun-
ter you get "value received" for your
money. The best food that can be bought
is served.

The Profits are used to Maintain the
FREE READING ROOM.

Daily papers and latest magazines al-
ways on hand. If you lunch here, your
money benefits others as well as yourself.

Hot Lunches from 6:30 a. m. to 10 p.
m. Entrance to Lunch Counter through
Reading Room.

O. B. Read, manager

Real Estate First Mortgages

14 Years Experience in Whatcom Co.
Only Conservative Loans Made
Personal Examination of all Securities
Titles Carefully Examined

We look after taxes and insurance, collect
and remit principal and interest
promptly without charge. We
invite correspondence.

Thomas & Simpson Investment Agents

Cor. Holly and
Bay Streets Bellingham, Wash.

P. L. HEGG, Fotograf

Gör förstoringar i alla grader.
Vyer, vykort och Souvenir Album i sorte-
rade lager. Stort lager af fotograf-mate-
rialer och tafvelramar. Lägsta priser.

1255 Elk Street, Bellingham, Wash.

A. G. WICKMAN

THE TAILOR

210 E. Holly St., Bellingham, Wash.

VID BOKINKÖP

tillskrif oss...
Största utval Religiösa Skrifter
och SKÖNLITTERATUR

IMPORT AF NYA SVENSKA BÖCKER ERHÅLLES STÄNDIGT

Katalog gratis på begäran.

FRILIA: ST. PAUL, MINN.

Lutheran Augustana Book Concern
ROCK ISLAND, ILL.

BELLINGHAM,

Whatcom co., Wash.

erbjuder stora fördelar

Belägen invid Puget Sound. Har ett
ideelt klimat. Inga åskstormar
eykloner eller skadedjur. Ideelt för frukt-
odling och boskapskötsel. Flera tusen
acres land ännu ouppodlade. Har trans-
kontinentala järnvägar, som stå i direkt
förbindelse med handels- och sjöfartsin-
dustrien. Fördelaktigaste läge för stora
fabriker och verkstäder.

Vi sälja stadslotter för
\$25.00 vid inköpet och
resten i fem dollars
månatlig afbetalning.

Bellingham Bay Improvement Company

(The Townsite Co.) Depot Bldg., R. R. ave.

Henry Engberg

Apotekare

och kemist

BELLINGHAM, WASHINGTON

Your Chance To Go West

Whether you go to settle, or only seek an opportunity
for a new home, you can take advantage of especially
low rates. One-way colonist tickets until May 15th.
Round trip homeseekers' tickets every Tuesday during
March, April, May and June.

Magnificent country. No better soil, climate and op-
portunities. Own a farm and a home where profits
are sure. Reached via

Northern Pacific Railway

Write at once for maps, booklets and special informa-
tion. Ask for Series L. 918, C. W. Mott, General
Emigration Agent, St. Paul. Rates and information
from A. M. Cleland, General Passenger Agent, N. P.
Ry., St. Paul.